

Tekst 1 Jan, Jans en de kinderen

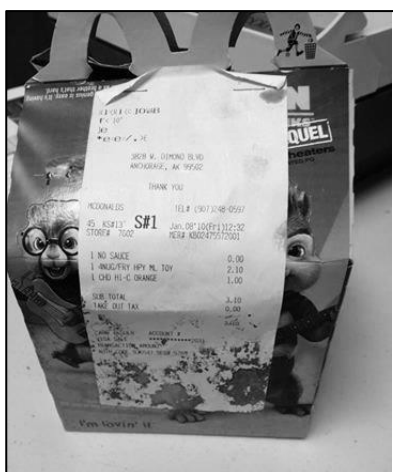
Jan, Jans en de kinderen stripalbum

Tekst 2 Zo ziet een Happy Meal van de Mac er na zes jaar uit

De Amerikaanse Jennifer Lovdahl bewaarde zes jaar lang een onaangeroerd McDonald's Happy Meal in haar kantoor. Ze deed dit om ...5... dat de snacks zó veel chemische toevoegingen bevatten dat ze onmogelijk kunnen bederven. Ze zette een bericht met foto van haar ...6... experiment op Facebook. Daarop is te zien dat de frietjes en kipnuggets er na meer dan tweeduizend dagen bewaren op kamertemperatuur nog bijna net zo uitzien als op het moment van de aankoop.

“De inhoud was absoluut niet verrot, verteerd of uit elkaar gevallen. Wel rook alles een beetje naar karton,” schrijft Lovdahl. ...7... het niet om een wetenschappelijke proef gaat en ze verder niet met *echte* bewijzen komt, is de einduitslag van het experiment volgens de vrouw toch veelzeggend. “Dit toont aan hoe ongezond dit eten eigenlijk is.” Ze doet gelijk maar een dringende oproep aan ...8... om hun kroost toch vooral gezonder eten te geven. “Vers fruit, verse groenten en volkorenbrood zijn veel beter.”

Bij de foto van deze ...9... fast food maaltijd heeft ze ook nog een foto van de doos gezet met daarop het aankoopbonnetje. Onduidelijk is of de vrouw uiteindelijk van de frietjes en nuggets heeft geproefd. Hoe dan ook: het regent reacties op het overjarige Happy Meal. “Ongelofelijk” en “schokkend” zijn veelgehoorde commentaren. Maar ook: “Als het echt niet bedorven is? Gewoon wat pittige barbecuesaus erover en eet smakelijk, mevrouw!” en “Misschien word je zelf ook lekker lang houdbaar als je dit eet!”

McDonald's zelf heeft nog niet gereageerd op het bericht, dat massaal via sociale media wordt gedeeld. Het bedrijf raakte al eerder ...10... toen bekend werd dat er in de frietjes van de Mac, behalve aardappel, maar liefst *veertien* ingrediënten zitten.

Een daarvan is *dimethylpolysiloxane*: een soort silicone die onder meer wordt gebruikt in borstimplantaten, speelgoed, haarconditioner en andere cosmetica. Verwerkt in frietjes voorkomt dit het aanbakken en het schuimen van het vet. Het goede is trouwens ook bruikbaar tegen hoofdluizen. Ook werd de stof *tert-butylhydrochinon* aangetroffen: een op petroleum gebaseerde chemische stof en antioxidant die wordt gebruikt om houdbaarheid te verlengen en verkleuring of bederf tegen te gaan.

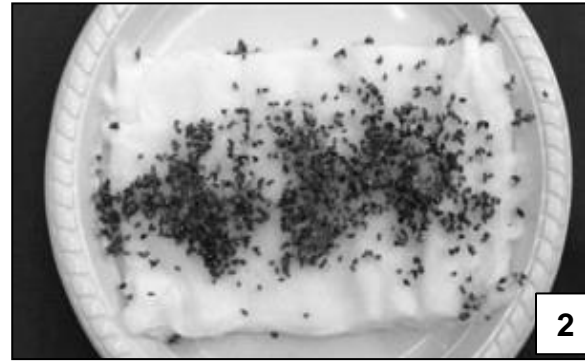
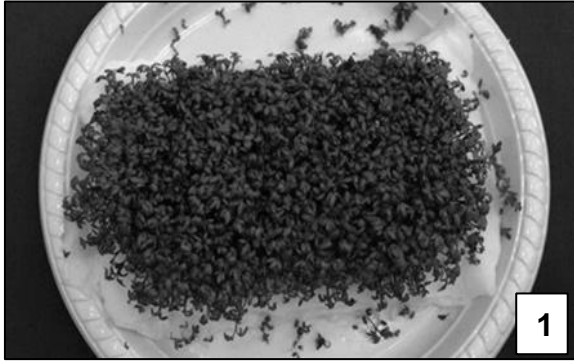
Naar: AD.nl

Tekst 3 Leerlingen tonen gevaar Wifi aan met experiment

De vijf brugklasmeiden van de Hjallerup School met de gewonnen cheque. Vlnr: Lea, Mathilde, Signe, Sisse en Rikke.

- 1 Veel internationale wetenschappers zijn verblijd over de duidelijke uitkomsten van het biologie-experiment dat vijf meiden (foto) uit de brugklas van de Hjallerup School in Denemarken hebben uitgevoerd. Hun experiment heeft inmiddels al veel interesse gewekt bij wetenschappers in o.a. Engeland, Nederland, België en Zweden. Deze meiden wilden weten of de straling van Wifi, draadloos internet in huis, effect heeft op de groei en ontwikkeling van planten.
- 2 In hun experiment volgden zij de groei van tuinkers. Ze verdeelden 400 tuinkerszaadjes over 12 kweekbakjes. Ze plaatsten 6 van die bakjes in 2 kamers op dezelfde temperatuur. Ze gaven alle bakjes evenveel water en zonlicht gedurende 12 dagen. Maar de helft van de bakjes werd blootgesteld aan Wifi-straling, terwijl de andere bakjes buiten het bereik van de Wifi-zender werden geplaatst.
- 3 Deze simpele, doch doeltreffende test was kennelijk zó briljant, dat deze internationaal veel aandacht kreeg, van onder meer erkende biologen en stralingsexperts. De meiden waren op het idee gekomen, nadat ze het moeilijk vonden zich te concentreren tijdens de lessen op school. Of zoals Lea Nielsen uitlegt: “We hebben allemaal meegemaakt dat we ons slecht konden concentreren op school als we met onze mobiele telefoon naast ons hoofd hadden geslapen. Soms hadden we ook moeite met inslapen of werden we vaak wakker.”
- 4 ...Z... ze de effecten van de mobiele telefoon niet op zichzelf konden testen, moesten de meiden een ander plan bedenken en kwamen ze met het idee van de tuinkers. Zes bakjes met zaden werden in een stralingsvrije ruimte geplaatst en zes bakjes in een andere kamer naast twee Wifi-routers. Dergelijke routers zenden eenzelfde type straling uit als een gewone mobiele telefoon. Na twaalf dagen spraken de resultaten boekdelen; kijk naar de volgende foto's. Op foto 1 is een bakje te zien met gezond ontkiemde tuinkers die niet was blootgesteld aan de Wifi-straling.

- 5 De tuinkerszaadjes die in de ruimte stonden mét de Wifi-routers, groeiden niet of nauwelijks, of ze waren dood. Op foto 2 is één van de bakjes tuinkers uit de kamer met straling te zien na er twaalf dagen aan blootgesteld te zijn geweest. “Het is ontzettend beangstigend dat de straling zoveel effect heeft en we waren dan ook erg geschokt door de resultaten van onze proef,” aldus Lea Nielsen.
- 6 Met dit simpele, doeltreffende experiment wonnen de meisjes de finale van de ‘Jonge Wetenschappers’ wedstrijd in Denemarken, maar dat is slechts het begin. Er wordt veel interesse getoond in dit brugklasteam en hun experiment door gerenommeerde wetenschappers uit heel Europa. Professor Olle Johansson van het Karolinska Instituut in Zweden is zeer onder de indruk en gaat dit experiment herhalen in samenwerking met zijn Belgische collega, professor Marie-Claire Cammaert van de Universiteit van Brussel. Zij zegt het volgende over dit experiment: “De meisjes zijn netjes binnen hun eigen reikwijdte aan kennis gebleven en hebben het experiment ook zeer vaardig uitgevoerd en ontwikkeld. Hun oog voor detail en de accuraatheid van dit experiment zijn voorbeeldig. Bovendien is de keuze voor tuinkers absoluut briljant! Ik hoop daarom dat deze jonge dames verdergaan met het onderzoek en ik zou ze graag in mijn onderzoeksteam zien!”
- 7 En de meiden? Die zijn er nog niet over uit wat ze in de toekomst voor werk willen doen en ze zijn zeer verbaasd over alle aandacht die het experiment hun oplevert. Of zoals Lea Nielsen het verwoordt: “Het lijkt wel een ritje in een achtbaan in een pretpark en ik kan het nog niet bevatten allemaal. Na dit experiment slaapt geen van ons nog met haar telefoon naast het hoofd. We leggen de telefoon ver weg van ons bed of leggen hem in een andere kamer. De computer zetten we ook altijd uit.” En Mathilde voegt daaraan toe: “Het is overweldigend en heel spannend. Niet iets wat je iedere dag meemaakt.”

Naar: Metro, mei 2016

Tekst 4 Sommige dingen verleer je in geen honderd jaar

- 1 Henri Jacques 'Harry' da Silva is honderd jaar oud. Hij heeft zelf nooit gedacht dit magische getal te halen. Maar toen hij de negentig gepasseerd was, kwam elk jaartje daarna eigenlijk vanzelf. Honderd, waarom ook niet! "Het is alleen jammer dat de mensen met wie je die honderd jaren wilt delen, er niet meer zijn," zegt Harry. "Gelukkig heb ik mijn zoon en kleinkinderen; die zorgen goed voor me."
- 2 Harry schuift nog eens in de stoel waar hij het grootste deel van de dag in doorbrengt. "Door ...Y... brengen, helaas," verzucht hij later. Het fotoalbum dat naast hem op tafel ligt, maakt duidelijk waarom: het oude lichaam van nu was eens een pronkstuk voor de meisjes. Gebruinde, vergeelde foto's, sommige met krullende kartelrandjes, vertellen het verhaal van een knappe, gespierde jongeman, eentje met een mooi stevig figuur; het lijken wel 'selfies'!
- 3 Het fotoalbum begint in 1932. Harry vertrekt van Suriname naar
- 4 Curaçao. Het eiland heeft dringend behoefte aan allerlei mensen vanwege de groei van de olieindustrie. "Ik was beginnend leraar Engels en verdiende in Paramaribo 35 gulden per maand met lesgeven. In de buitengewesten kon je 75 gulden verdienen, maar op Curaçao kreeg je wel 150 gulden per maand. De beslissing om te verkassen was snel gemaakt."
- 5 Curaçao werd zijn nieuwe thuis. Over terugkeren dacht Harry niet. Ook niet toen in 1940 de oorlog uitbrak. Op Curaçao werd alles wat Duits was, gevangen genomen en geïnterneerd op Bonaire. "Ik ging bij de burgerwacht en moest 's nachts controleren of mensen hun licht wel uitdeden. Door de dreiging van Duitse onderzeeboot-aanvallen had de gouverneur besloten dat het eiland elke avond alle lichten uit moest doen."
- 6 Op 16 februari 1942 werd Curaçao toch aangevallen door een Duitse torpedo-onderzeeër. Harry kan het zich goed herinneren, want de avond ervoor was hij gaan stappen met zijn maatjes. Omdat het altijd zo rustig was, had hij besloten te spijbelen en zich niet te melden voor de wacht. Het is 73 jaar geleden, maar Harry vertelt het met een schuldgevoel van gisteren. "Je hebt een primeur. Dit heb ik nog nooit aan iemand verteld." Harry lacht, zijn schuldgevoel is daarna meteen verdwenen en met

ondeugende pretoogjes kijkt hij om zich heen.

6 Het hoort een beetje bij hem. Gevraagd naar het geheim van honderd worden, antwoordt Harry: “Alles doen met mate en sommige dingen helemaal niet.” Tot de laatste categorie behoort bijvoorbeeld de politiek. Harry is er niet in geïnteresseerd. Gevraagd naar de beleving van 30 mei 1969, zegt hij gedecideerd: “Daar hield ik me niet mee bezig. Ik kan me nog wel herinneren dat ik een dag later foto’s ben gaan maken van de ruïnes van Willemstad.”

7 Door dagelijks te trainen, hield Harry zijn spieren in conditie. (Tot op hoge leeftijd heeft hij dat volgehouden, o.a. door fitness en schermen. Ik vind dat hij trouwens nog steeds een goed figuur heeft, zeker voor iemand van zijn leeftijd.) Zijn stevige torso viel op, in ieder geval bij Rita Rosiers, met wie hij in december 1943 trouwde. Zij had zijn foto gezien en was op slag verliefd op hem geworden. Samen

kregen ze twee kinderen en zes kleinkinderen. Helaas is zijn geliefde Rita overleden.

8 Harry is honderd en heeft geen nieuw getal als streefjaar opgenomen. “Ik denk elke dag: wat kan ik nog doen? Maar er is ook teleurstelling; ik kan niet alles meer. Tot een jaar of vier, vijf geleden heb ik nog geschermd. Dat was leuk. Ik was in 1983, dus op mijn 68e, nog schermkampioen Sabel, in 1973 was ik nog kampioen Floret. Nu doet mijn kleindochter dat ook; dat is mooi.”

9 Op zijn *bucket list** heeft Harry nog één ding staan: terug naar Suriname. Niet om daar te wonen, maar om het nog een keer te zien. “In mijn dromen ben ik heel dikwijls in Suriname. Dan sta ik op de plekken waar ik vroeger naar de meisjes keek. Trouwens, ik kijk nog steeds graag naar jonge dames. Dat verloor je in geen honderd jaar.” Nou Harry, houd dat dan nog maar lang vol!

Naar: Dick Drayer, *Persbureau Curaçao, maart 2015*
(*Harry da Silva is in november 2016 overleden, 101 jaar oud.*)

* *Lijstje van dingen die je nog wilt doen voor je doodgaat*

Tekst 5 Kever 'rent' 500 km per uur

De Galerucella Nymphaeae is een Onderzoekers van de Stanford Unikever die zo'n 7 mm meet en dol is versity in de Amerikaanse staat op het blad van de waterlelie. Californië hebben het gedrag van Wetenschappers hebben de water- de kever gefilmd en geanalyseerd, leliekever nader bestudeerd en meldt het tijdschrift New Scientist. vastgesteld dat hij de beste water- De insecten kunnen ontzettend skiër ter wereld moet zijn. Zijn snel accelereren en rennen. Vliebouw en techniek zijn perfect! Hij gen kunnen ze ook, maar daaraan komt nooit met zijn pootjes onder verspillen ze slechts energie als ze het wateroppervlak. in gevaar zijn. Meestal rennen de bruine kevertjes over het water.

Omgerekend naar menselijke verhoudingen van lengte en gewicht, zou de kever met de ongelooflijke snelheid van 500 kilometer per uur over het wateroppervlak racen.

Ondanks hun talent voor snelheid zijn deze veelvraten weinig geliefd. Ze worden zelfs bestreden door veel natuurliefhebbers, omdat ze geen spaan heel laten van de prachtige waterlelies.

Naar: Amigoe, maart 2016